

til Rigsdagen efter et Valg, og Traktaten paa ny forelægges til Godkendelse af det da nyvalgte Folketing og Landsting, vil det ærede Medlem da give sin Stemme til Traktaten?

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slengerik: Jeg forstaaer udmærket godt, at det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) før følte sig i højeste Grad ked af, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) rettede det Spørgsmaal til ham, hvorfor han optraadte paa Arenaen. Han var ked af det, og han kunde ikke svare paa det. I Gaar, da det ærede Medlem skulde motivere, hvorfor han tog Ordet i denne Sag, fortalte han, at det laa deri, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der er hans Ordfører, ikke var til Stede i det fortrolige Møde og derfor ikke vidste Besked om disse Ting. Det var derfor, at det ærede Medlem fra Esbjerg nødvendigvis maatte frem og supplere, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing havde sagt. Men efter at vi i Dag har hørt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har læst hele det stenografiske Referat af Forhandlingerne, forstaaer jeg saa udmærket godt, at det ærede Medlem fra Esbjerg ikke i Dag kunde bruge det som Begrundelse for, at han mødte frem paa Arenaen, og derfor i højeste Grad følte sig generet af, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) rettede det Spørgsmaal til ham, hvortil han nu vilde frem ved denne Lejlighed.

Formanden: Der er endnu to Medlemmer, der har ønsket Ordet for korte Bemærkninger. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer, om de ikke af Hensyn til efterfølgende Talere vil undlade at anmode om Ordet for korte Bemærkninger.

Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Jeg skal sige til den højt-ærede Indenrigsminister, at det, vi fra vor Side i høj Grad har bebrejdet Regeringen

i denne Sag, er Maaden, hvorpaa den er ført frem. Det er hele Dementihistorien og alt, hvad dermed staar i Forbindelse.

Ellinger: Jeg har ønsket i denne Debat først at tage Ordet noget ind i Forhandlingen, idet det forekommer mig, at det var naturligt, at forskellige Ting blev klareret, før jeg tog Ordet. Nu er en saadan Klaring til Dels kommet frem. Maa jeg da oplyse, som det for øvrigt er offentlig bekendt nu, at i Januar Maaned fik min Kollega, Gruppeformanden i Landstinget for mit Parti, og jeg Anmodning om at komme til Udenrigsministeren, og vi kom. Ministeren ønskede at tale med os om en Sag, og Ministeren sagde, at han vilde give os en Meddelelse: den var absolut fortrolig, vi maatte ikke tale om den til noget Menneske, og den samme Meddelelse havde han givet til de andre Partiformænd i Forvejen, to og to hver Gang. Selvfølgelig gik det i en Fart gennem vore Hoveder, at det var noget helt usædvanligt, og hvad det mon kunde være. Men jeg tror at kunne sige, at hvis der havde været Lejlighed til at gætte, vilde vi aldrig have gættet paa det vestindiske Spørgsmaal. Men det drejede sig alt-saa om det vestindiske Spørgsmaal, om Forhandlinger, der førtes mellem Udenrigsministeren og den amerikanske Gesandt, Forhandlinger, som skyldtes Initiativ fra Amerikas Side, og det meddeltes os, paa hvilket Stadium disse Forhandlinger i Øjeblikket befandt sig. Fra vor Side blev der spurgt Ministeren, om han ønskede at faa vort Partis Stilling til Sagen at vide: herom kunde vi intet sige, sidste Gang stemte jo den overvejende Del af vort Parti mod Salget, og siden den Tid havde der ikke været Anledning for os til at beskæftige os med Spørgsmaalet om Vestindiens Salg. Vi spurgte endvidere, om Ministeren ønskede at høre vor private Mening eller Raad om Sagen. Men Ministeren svarede, at ingen af Delene ønskede han, og den hele Sammenkomst var derfor egentlig ret meningsløs, ja, ogsaa pinlig, saa meget mere som det er ubehageligt at faa et saadant Tavshedspaalæg med Hensyn til en Sag, hvori ens egen Opfattelse gaar imod den Opfattelse, som Ministeriet har. Naar der